

Sygn. akt II Ca 100/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman (spr.)
Sędziowie	SSO Grzegorz Ślęzak SSO Dariusz Mizera
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 17 grudnia 2014 roku, sygn. akt I C 938/14

oddala apelację i zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. C. kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ca 100/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. C. przeciwko (...) S.A. z/s w W. o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę:

- zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30.000,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 12 marca 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;
- zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 1.500,00 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 29 maja 2007 roku P. C. kierował samochodem osobowym o nr rej (...). Pasażerkami pojazdu była G. P. oraz jego żona L. C.. W miejscowości S. doszło do wypadku samochodowego, w którym zginął P. C. oraz G. P.. Sprawca wypadku był kierujący samochodem TIR V. o nr rej (...) z naczepą.

Sprawca wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

L. C., która również była pasażerka pojazdu odniosła obrażenia ciała. W wyniku wypadku zginął jej mąż i ojciec A. C.. Małżonkowie C. mieli czwórkę dzieci w wieku 13 lat, 21 lat, 25 lat i 28 lat.

Ojciec powódki prowadził działalność gospodarczą i często nie było go w domu. Zdarzało się, że w trasę jeździła z nim żona albo z któreś z dzieci, wtedy domem zajmowała się babcia i A. C.. Gdy P. C. wracał z pracy po tygodniowej nieobecności nadrabiał zaległości w kontaktach z dziećmi, które wręcz lgnęły do niego. Zawsze pytał o ich postępy w nauce czy relacje koleżeńskie. Utrzymywał dzieci także gdy poszły na studia. A. C. rozpoczęła naukę po zdanej maturze, jednak później wyjechała do Grecji.

Najstarsza z córek E. miała w dacie wypadku już swoją rodzinę i mieszkała osobno, natomiast pozostała trójka dzieci mieszkała z rodzicami. W chwili śmierci ojca A. C. miała 25 lat, przebywała w Grecji od około 2005r. Gdy dowiedziała się o zdarzeniu wróciła do kraju na pół roku, obecnie nadal zamieszkuje w Grecji. Do rodziny przyjeżdża raz lub dwa razy w roku z uwagi na koszty przelotu i to przeważnie na święta. Utrzymywała i utrzymuje jednak z rodziną stały kontakt, przynajmniej raz w tygodniu dzwoniła do domu, albo kontaktuje się poprzez Internet. Była bardzo związana ze swoim ojcem, lubiła z nim rozmawiać. P. C. był dla swoich dzieci bardzo dużym oparciem. Gdy zachorowała będąc w Grecji ojciec wykupił jej natychmiast bilet lotniczy do kraju by tu mogła podjąć leczenie. Relacje wszystkich dzieci ze zmarłym ojcem były bardzo dobre, powódka zawsze mogła na niego liczyć. Powódka miała wspólne zainteresowania z ojcem jak naprawa pojazdów. Wspólnie grali w gry, normą były co tygodniowe spacery do lasu. Powódka grała przez 7 lat w piłkę ręczną, wyjeżdżała na obozy a jej ojciec gdy tylko dysponował czasem jeździł z nią. A. C. przed całym zdarzeniem była beztroską, wesołą dziewczyną. Zawsze otwarta do ludzi, życzliwa. Śmierć ojca była szokiem dla niej, tym bardziej że przeżywała, że nie miała z nim tego ostatniego kontaktu. Po wypadku stała się bardziej dojrzała, ma obawy przed przyszłością. Zrobiła się wybuchowa, nerwowa, odsunęła się także od znajomych. Nie korzystała z pomocy psychiatry czy psychologa. Nigdy nie lubiła mówić o swoich problemach, wolała je sama rozwiązywać. Na własną rękę zażywała leki na depresję i uspokajające. Pomimo upływu czasu nadal czuje pustkę, nie potrafi się pogodzić z obecnym stanem rzeczy. W czasie gdy jej matka po wypadku przebywała w szpitalu, A. C. odwiedzała ją każdego dnia a wracając ze szpitala jeździła na grób ojca.

Powódka załatwiała z rodziną kwestie związane z pogrzebem, gdyż jej matka nadal była w szpitalu, łącznie leżała tam 2 miesiące. Przed śmiercią ojca cała rodzina żyła na dobrym poziomie, niczego powódce nie brakowało.

Powódka przesyła rodzinie pieniądze by w jej imieniu stawiać kwiaty i znicze na grobie ojca.

Strona pozwana w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego uznała swoją odpowiedzialność za zaistniałe zdarzenie i wypłaciła A. C. kwotę 10.000,00 złotych, Pełnomocnik powódki pismem z 10 lutego 2014 roku wezwał stronę pozwaną do wypłaty zadośćuczynienia w wysokości 80.000,00 złotych w terminie do 24 lutego 2014 roku, pozwana nie zajęła jednak stanowiska w wyznaczonym terminie.

Wyrokiem z 17 listopada 2008 roku w sprawie sygn. I C 580/07 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. zasądził na rzecz A. C. tytułem odszkodowania za pogorszenie sytuacji życiowej powódki po śmierci ojca kwotę 30.000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od 15 lipca 2007 roku.

Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo podlega uwzględnieniu.

Wyjaśnił, że roszczenie dochodzone pozwem jest oparte na art. 448 kc w związku z krzywdą jakiej doznała powódka i naruszeniem jej dóbr osobistych.

Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej za poniesioną przez powódkę szkodę w następstwie wypadku komunikacyjnego w dniu 29 maja 2007 roku jest przepis art. 822 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej reguluje natomiast ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, póź. 1152).

Zgodnie z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Stosownie do art. 35 cytowanej ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Bezsporne w sprawie było, że sprawca wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniósł ojciec powódki, był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Skoro sprawca ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436 § 1 kc w zw. z art. 435 § 1 kc, to odpowiedzialność pozwanego (...) S.A. w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej - za sprawcę szkody - co do zasady nie ulega wątpliwości.

To spowodowanie śmierci przez posiadacza pojazdu ubezpieczonego u strony pozwanej w zakresie OC rodzi odpowiedzialność strony pozwanej na gruncie powołanego art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. Śmierć jest szkodą, o której mowa w omawianym przepisie i która rodzi odpowiedzialność strony pozwanej.

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej, że po dacie zdarzenia wprowadzono do porządku prawnego art. 446 § 4 kc, a art. 448 kc nie może stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć najbliższych Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że przepisy art. 448 w związku z art. 24 § 1 kc stanowią podstawę dochodzenia roszczenia o zadośćuczynienie pieniężne za krzywdę doznaną wskutek śmierci osoby najbliższej na gruncie stanu prawnego obowiązującego przed nowelizacją art. 446 kc, dokonaną ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 116, poz. 731) - por. uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 22 października 2010 r., III CZP 76/10). W świetle powołanej uchwały do otwartego katalogu dóbr osobistych określonego w art. 23 k.c. należą także więzi rodzinne. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 kc i 24 kc. Prawo do życia rodzinnego i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie. Także w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 14 stycznia 2010 r., (IV CK 307/09) Sąd Najwyższy uznał, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc.

Sąd Rejonowy w całości podzielił powyższą argumentację. Wprowadzenie art. 446 § 4 kc nie powinno być rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 kc nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 kc, rozstrzygałoby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy, Prowadziłoby to do radykalnego

zróznicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania.

Odnosząc się do wysokości przyznanego zadośćuczynienia Sąd pierwszej instancji podniósł, że zasądzenie odpowiedniej sumy pieniężnej powinno nastąpić przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności mających wpływ na rozmiar krzywdy dotyczących: rodzaju chronionego dobru, rozmiaru doznanego uszczerbku, charakteru następstw naruszenia, wieku poszkodowanego, rodzaju i stopnia winy sprawcy, odczuwania jej przez poszkodowanego, stosunków majątkowych poszkodowanego i zobowiązanego.

Zadośćuczynienie ma za zadanie kompensację doznanej krzywdy. Roszczenie to nie ma na celu wyrównywać straty poniesionej przez członków najbliższej rodziny zmarłego, lecz ma pomóc dostosować się do nowej rzeczywistości. Ma także na celu złagodzić cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwić przezwycięzenie ujemnych przeżyć, aby w ten sposób przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Przy uwzględnieniu naruszenia dobra osobistego wskutek śmierci osoby bliskiej jako szkody niemajątkowej winny być brane pod uwagę: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia i odczuwanej pustki, cierpienia moralne oraz wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia należy uwzględnić, jaką rolę w rodzinie pełniła osoba zmarłego, do jakich doszło zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, kolejną przesłanką powinno być określenie, w jakim stopniu pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy.

Wskutek śmierci P. C., doszło do bezprawnego naruszenia dóbr osobistych jego córki A. w postaci więzi rodzinnych łączących ją ze zmarłym ojcem. Od chwili wypadku, pomimo upływu czasu ból po stracie ukochanego ojca nadal nie minął. Relacje jakie łączyły powódkę z ojcem były bardzo silne. Mieli wspólne pasje, wolny czas spędzali razem. W chwili śmierci ojca A. C. miała 25 lat, przebywała w Grecji w celach zarobkowych jednak wróciła do kraju na pół roku w związku z zaistniałą sytuacją. Utrzymywała stały kontakt z rodzicami zarówno telefoniczny jak poprzez Internet. A. C. zawsze mogła liczyć na pomoc i wsparcie ojca. Powódka bardzo przeżyła śmierć ojca, tym bardziej, że łączyły ich silne więzi emocjonalne. Nie korzystała z pomocy psychiatry czy psychologa. Na własną rękę zażywała leki na depresję i uspokajające, które jej siostrze przepisywał lekarz. Przed całym zdarzeniem była beztronską, wesołą dziewczyną. Zawsze była otwarta do ludzi, życzliwa. Po wypadku stała się wybuchowa, nerwowa, odsunęła się także od znajomych, ma obawy przed przyszłością.

W tych okolicznościach odpowiednią kwotą z tytułu zadośćuczynienia w uznaniu Sądu jest kwota 30.000,00 złotych zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc. Kwota ta jest umiarkowana i uwzględnia stosunki majątkowe i poziom życia powódki. Jest nadto zbliżona do zadośćuczynień przyznawanych w podobnych sprawach.

O odsetkach Sąd orzekł od dnia 12 marca 2014 roku w oparciu o przepis art. 481 § 1 kc, gdyż szkoda została zgłoszona pozwanej w dniu 11 lutego 2014 roku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Powódka wygrała proces w całości, dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na jej rzecz kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych 2.400,00 (na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) 17 złotych opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nadto Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 1.500,00 złotych tytułem opłaty od pozwu od której powódka została zwolniona.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części, tj. w pkt 1 w części uwzględniającej powództwo w zakresie zadośćuczynienia ponad kwotę 10000,- zł. oraz z pkt 2 i 3.

Apelacja zaskarżonemu wyrokowi zarzuca naruszenie art. 448 kc w związku z art. 24 kc poprzez zasądzenie na rzecz powoda rażąco wygórowanego zadośćuczynienia oraz naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na

wynik sprawy, w szczególności art. 233 § 1 kpc poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego i zasądzenie zadośćuczynienia nieadekwatnego do krzywdy wynikającej z naruszenia dobra osobistego - więzi rodzinnych i prawa do życia rodzinnego.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wnosi o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części, zmianę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zasądzonych przez Sąd I instancji, stosownie do wyniku sprawy, zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacje podlega oddaleniu.

Odnosząc się w pierwszej kolejności zarzutu naruszenia prawa procesowego – art. 233 § 1 kpc, stwierdzić należy, że zarzut dotyczący przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów nie mógł odnieść skutku. Zasada ta wyraża się w dokonaniu jej według własnego przekonania sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków. Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza zatem uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych, a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności. Wyłącznie w przypadku gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Aby zarzut odnoszący się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów mógł zostać uwzględniony, nie wystarczy przedstawienie alternatywnego stanu faktycznego - należy podważyć prawidłowość dokonanej przez sąd oceny dowodów, wykazując, że jest ona wadliwa lub błędna. Skuteczne postawienie zarzutu dowolnej oceny dowodów wymaga zatem wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok SN z 6.11.1998r., II CKN 4/98, LexPolonica nr 1934200; wyrok SA w Poznaniu z 5.02.2014r., I ACa 1217/2013, LexPolonica nr 8237810 oraz wyrok SA w Poznaniu z 19.12.2013r., I ACa 1039/2013, LexPolonica nr 8237800).

Analiza podnoszonych w apelacji argumentów nie pozwala przyjąć, że skarżący sprostał powyższymi wymogom. Wskazać należy, że apelujący w uzasadnieniu wniesionej skargi nie zgłosił żadnych skonkretyzowanych zastrzeżeń do ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji; w szczególności nie wyjaśnił dlaczego w jego ocenie ustalenie jakie poczynił Sąd są dowolne, sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Omawiany zarzut uznać więc należy jedynie za przejaw niczym nie popartej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

W przedmiotowej sprawie brak również podstaw aby przyjąć, że zaskarżony wyrok uchybia przepisom prawa materialnego w szczególności art. 448 kc w związku z art. 24 kc. Przyznana tytułem zadośćuczynienia kwota 30000 zł nie jest w ocenie Sądu Okręgowego nadmierna i wbrew twierdzeniom skarżącego uwzględnia okoliczności, że powódka w dacie śmierci ojca była już samodzielnie przebywała poza granicami kraju. Nie sposób się przy tym zgodzić z skarżącym, że fakt, iż A. C. przyjeżdżała do Polski średnio dwa razy w roku można wywieść wniosek, że jej kontakty z ojcem nie były szczególnie zażyłe. W aktualnie panujących w Polsce realiach często zdarzają się przypadki emigracji zarobkowej. Fakt ten nie musi jednak powodować zerwanie więzi z rodziną. Zasądzone tytułem zadośćuczynienia kwota 30000 zł uwzględnia również okoliczności, że powódka w okresie żałoby nie była zmuszona do korzystania z pomocy psychiatrycznej lub psychologicznej oraz, że powróciła do poprzedniego trybu życia, wyjechała za granicę, gdzie obecnie mieszka.

Wbrew twierdzeniom skarżącego okoliczność, że A. C. otrzymała tytułem odszkodowania w związku ze śmiercią ojca kwotę 40000 zł, nie daje podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia. Analiza uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, wydanego w sprawie sygn. akt I C 580/07, nie daje podstawy do przyjęcia, że zasądzając na rzecz powódki wskazaną wyżej kwotę tytułem jednorazowego odszkodowania Sąd wziął pod uwagę również okoliczności o charakterze niemajątkowym. W powołanym uzasadnieniu (k. 197 powołanych wyżej akt) Sąd

Rejonowy zaznaczył, że „sam ból, poczucie osamotnienia, krzywdy i zawiedzionych nadziei po śmierci osoby bliskiej nie stanowią podstawę do żądania odszkodowania”.

Rację ma skarżący podnosząc w wniesionej skardze apelacyjnej, że zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych przewidziane w art. 448 kc ma charakter kompensacyjno- represyjny; w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia winna uwzględniać również rozmiary winy sprawcy szkody i natężenie złej woli. Powoływanie powyższych argumentów, jako mających zmierzać to obniżenia zadośćuczynienia za krzywdę na etapie postępowania apelacyjnego, uznać w ocenie Sądu Okręgowego należy za spóźnione. Podkreślić należy, że te argumenty nie były podnoszone przed sądem pierwszej instancji.

Odnosząc się do kwestionowanej przez stronę pozwaną wysokości przyznanego powódce zadośćuczynienia podnieść należy również, że zdarzenie, za które odpowiada pozwany doprowadziło do śmierci ojca powódki - osoby jej najbliższej. Przyznanie jak sugeruje strona pozwana w wniesionej apelacji, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną powyższym zdarzeniem kwoty 10000 zł. naruszałoby kompensacyjną funkcję świadczenia biorąc pod uwagę rozmiar krzywdy jaka spotkała powódkę i miałby charakter tylko symboliczny. Na taką praktykę stosowanie normy art. 448 w związku z art. 24 kc nie sposób się zgodzić.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji.

Konsekwencją powyższego było zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki na podstawie art. 98 kpc kwoty 1200 zł tytułem zwrotu kosztu zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Wynagrodzenie pełnomocnika powódki zostało ustalone według stawek minimalnych.